

Kap.1. Martin bliver munk

Tordenvejret

Uvejret brager løs om ørene på ham. Aldrig har Martin oplevet et tordenvejr så vildt. Det er som om djævelen selv og alle hans lede hjælpere er steget op fra underverdenen for at pine og plage dem, der er ude på vejene denne sommeraften. Lynene knitrer, og i samme sekund flænses braget luften omkring ham. Martin er for længst gennemblødt. For regnen har pisket ned, lige siden han forlod universitetet i byen Erfurt. Men lige nu sanser han ikke kulden og det drivvåde tøj. Uvejrets rasen skræmmer ham, så han kun har én ting i tankerne: At slippe væk fra dette helvede, før han er helt fortabt.

Pludselig slår et lyn ned i et træ lidt længere fremme ad vejen. Martin synes, at han ser djævelens ansigt inde mellem træets skarpt oplyste grene. Skælvende kaster han sig til jorden. Og i et anfald af dødsangst skriger han til den hellige Anna og beder hende om hjælp til at komme levende igennem dette frygtelige helvede. Hvis Anna vil redde ham, lover Martin, at han til gengæld vil opgive alt og gå i kloster resten af sit liv.

En god stund bliver han liggende med ansigtet ned mod den mudrede vej, mens han beder af hele sit skælvende hjerte. Ud af øjenkrogene mærker han, hvordan lynene oplyser markerne omkring ham, mens tordenvejrets buldren ruller hen over himlen som tunge vognhjul.

Det er alligevel som om uvejret er på vej væk. Mon Anna har hørt hans forskræmte bønner? Martin løfter hovedet. Ingen tvivl. Med jævne mellemrum oplyser lynene stadigvæk aftenmørket. Men tordenbragene er ikke helt så aggressive som før. Lyden er blevet rundere - og fjernere. Martin takker den hellige Anna, som har reddet ham ud af djævelens klør.

Farens ambitioner

Martin bliver nu igen opmærksom på sine våde støvler og kappen, der klasker tungt om hans rystende ben. Tankerne iler i forvejen mod hans forældre, som venter derhjemme i Mansfeld. Faren, Hans Luther, har insisteret på, at Martin skal udnytte sine gode evner og tage en juridisk eksamen. Faren er selv begyndt som fattig og hårdtarbejdende bjergværksarbejder. Men flid og dygtighed har hjulpet ham frem, og nu ejer han selv en kobbermine. Men alligevel ville det være et pænt skridt op ad den sociale rangstige, hvis sønnen Martin kan blive sagfører eller ligefrem dommer. De

første studieår er gået godt, og Martin er nu på vej hjem for at aflægge regnskab for forældrene.

Pludselig går det op for unge Martin Luther, at hans løfte til den hellige Anna ikke passer særlig godt ind i farens ambitioner. Martin kender sin fars strengthed, men bryde sit løfte til den hellige Anna kan og vil han ikke.

Som forventet bliver det ikke en nem diskussion med faren. Men hverken vrede eller trusler kan få Martin til at vige fra sine løfter. 22 år er han – og gammel nok til at gå sine egne veje.

I kloster

Nogle dage senere er Martin atter tilbage på universitetet i Erfurt. Her sælger han de fleste af sine bøger og andre ejendele. Selvom farens stærke misfornøjelse ligger som en tung byrde på Martins skuldre, så er han ikke i tvivl om, at det er netop det, han lovede den hellige Anna den skæbnesvangre uvejrsaften.

Befriet for sine jordiske ejendele går Martin ned og banker på porten til Augustinereremitterne kloster. Han vil vise sine alvorlige hensigter. Derfor søger han om optagelse i det allerstrengeste kloster i Erfurt. Arbejdet og læsningen vil kun blive afbrudt af de regel-

mæssige gudstjenester i klosterkirken. Martin er sikker på at freden vil komme til hans urolige sjæl, når han nu helhjertet overgiver sig til det gudfrygtige liv i klostret.

De første måneder bringer ham dog kun skuffelse. Ingen munk passer sine arbejdsopgaver mere pligtopfyldende end Martin. Han deltager trofast i alle tidebønnerne – både dag og nat. Alene med sig selv i sin munkecelle læser han flittigt i biblen. Men lige lidt hjælper det! Gud er stadig fjern og utilnærmelig. Tilsyneladende ligeså utilfreds med Martin som faren derhjemme i Mansfeld. Martin gør sig umage. Læser mere. Beder mere. Skrifter både tidligt og sent for abbeden i klosteret, som til sidst bliver helt bekymret for broder Martins mentale tilstand. Bleg og feberagtigt kredser han om én ting: At gøre Gud tilfreds. Martin vil ofre alt, men det er som om, Gud ikke vil tage imod det, som den unge munk tilbyder ham.

En fantastisk opdagelse

En dag, hvor han igen sidder med sin bibel, slår lynet ned. Det er som om en bestemt sætning springer ud af siderne i bogen. *Den retfærdige skal leve af tro.* (Rom.1.17 + 3.21). Ordenes betydning står med ét lysende klart for Martin. Gud har ikke brug for alle hans bønner og hans mange anstrengelser for at gøre Gud

tilfreds. Gud vil kun, at Martin skal forstå, at han allerede er elsket af Gud – og TRO på det.

En stor befrielse vælter ind over munken. Gud er ikke vred. Intet menneske skal bruge sine kræfter på at gøre Gud tilfreds. Heller ikke Martin vil knokle mere med den sag. Tvært imod vil han bruge alt, hvad han har i sig på at fortælle verden om Guds betingelsesløse kærlighed, der er udgangspunkt for alt, hvad mennesker kan udrette i verden.